

и за уреждането на търговски сношения съ съседнитѣ държави. Митото, което тѣ събирали отъ чуждитѣ търговски стоки, които се внасяли въ България било богатъ приходъ за българското държавно съкровище, което сжщеврѣменно било и владѣтелско. Князь Крумъ въ прѣдложенията си къмъ византийския императоръ за скаючване миренъ договоръ, прѣдлагалъ и условието за правилно и редовно прибиране митата отъ търговскитѣ стоки, които се внасяли въ византийската и българска държава¹¹⁶. Царь Симеонъ обявилъ война на византийцитѣ само поради мжчнотиитѣ, които българскитѣ търговци срѣщали въ Византия, вслѣдствие прѣнасянето на българския търговски пазаръ и митницата отъ Цариградъ въ Солунъ¹⁷. Българскитѣ владѣтели обикновено сами и лично, сключвали договори съ чуждитѣ владѣтели; обаче понѣкога, особено въ мирно врѣме и при правилни международни отношения, си служали и съ посланици.¹¹⁸ Въ найстаритѣ врѣмена международнитѣ договори се сключвали устно и се скрѣпявали съ клетва, понѣкога и съ заложници.¹¹⁹ Въ по-къснитѣ пѣкъ врѣмена договоритѣ се сключвали и писмено, но владѣтелитѣ пакъ се клели, че точно ще изпълняватъ прѣдвиденитѣ въ тѣхъ условия. Пръвъ писменъ договоръ, до колкото ни е извѣстно сключилъ князь Телеригъ (774)¹²⁰ съ византийския императоръ Константинъ Копронимъ и слѣдъ него царь Петъръ I¹²¹. Сжщо и царь Михаилъ I сключилъ писменъ договоръ съ гр. Дубровникъ.¹²² Договоритѣ имали задължителна сила само за прѣдвиденото въ тѣхъ врѣме,

¹¹⁶ Theoph. I, 775.

¹¹⁷ Cedr. II, 354.

¹¹⁸ Theoph. I, 775

„ Cedr. II, 463.

¹¹⁹ Niceph. 75. Contin. 31.

¹²⁰ Theoph. I, 691.

¹²¹ Cedr. II, 309.

¹²² Milelosich Fr. Monumenta serbica, 35—40.